

Andělské čtení

Michala Macková, 9. C

**ZŠ a MŠ J. Š. Baara
2014/2015**

Dovolená v Chorvatsku

Letos jsme jeli na dovolenou opět na náš oblíbený ostrov Hvar. S sebou jsme přibalili i babičku: „Hurá, to bude sranda!“

Naše první zastávka byla e Slovinsku. Jeli jsme se podívat na krápníkové jeskyně Postojná. Do jeskyní jsme jeli vláčkem. Pořád jsem křičel na tatku: „Pozor na hlavu!“ V jeskyních se mi moc líbilo, byl to pro mě velký zážitek.

Další naše zastávka byla v Chorvatsku ve městě Split, kde jsme také jednu noc přenocovali.

Je sobota ráno a už se moc těším na odjezd na ostrov Hvar. Tam jsme strávili deset dní. Na Hvar jsme pluli lodí a najednou jsem zakřičel: „Jé, delfini, dívejte se!“ Také nás hned první večer zastihla velká bouřka. Díky ní byly veliké vlny a já se sestrou jsme se v nich pak koupali.

Dovolená se mi moc líbila, poznal jsem zase další nová města a užili jsme si mnoho legrace.

Jiří Trachta, 6. C

Prázdniny

Hned na začátku prázdnin jsme odjžděli do Chorvatska.

Jeli jsme tam kolem šestnácti hodin. Když jsme dojeli, tak jsem řekl: „Konečně jsme tu, mám úplně dřevěné nohy.“

Lucie Rybianská, 7. B

Pak jsme si odložili kufrы a šli se projít. Ve dvanáct hodin jsme dostali klíč od pokoje, šli jsme se ubytovat a pak jsme šli k moři. V sedm hodin jsme měli večeři a viděli jsme tam ceduli s nápisem, kde stála tři slova: „Doručak, ručak, večeřa.“ Pořád jsem si tato slova opakoval.

Celý týden jsme měli následující program: „Snídaně, bazén, oběd, moře, večeře a spát!“ Celý týden jsme se měli dobře, táta mně a Evě koupil náramek za dvacet kun, mamce koupil mušličku. Pár těch mušliček jsme také našli. Nejhorší na tom všem byla cesta tam a zpátky, ale jinak se mi tam moc a moc líbilo.

Matěj Hönig, 6. C

Nina Štěrbová, 6. C

Vojtěch Kolář, 6. C

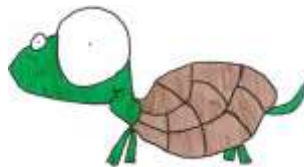
Krkonoše

Jeli jsme autem z Krkonoš. Museli jsme natankovat. Jeli jsme dál. Tu náhle naše auto začalo kouřit, zastavili jsme. Táta zavolal tetě, aby nás odtáhli. Nakonec jsme jeli vlakem domů. S těžkými kufry jsme se tahali z nádraží. Dole jsme potkali mamku, jeli jsme konečně domů.

Františka Nečilová, 3. A

Jak jsem dal gól v poslední minutě proti Krumlovu na 6:5.

Tři minuty před koncem jsem obehrál tři protihráče a pak jsem přihrál mému kamarádovi Robíkovi a ten dal gól na 5:5. Dvě minuty před koncem jsem dal tyčku. Pak jsem dal gól. Obehrál jsem dva protihráče, obešel jsem si je, ještě brankáře a dal jsem gól do prázdné brány. Druhý zápas jsme hráli proti Strakonícím, vyhráli jsme 4:2. Dal jsem všechny čtyři góly.

Jan Dvořák, 9. C

David Vořel, 3. A

Vypadla světla!

Když jsem chodil do druhé třídy, jeden den pro mě před obědem přišla babička.

Žáci 3. A

Tenkrát jsem šel s mými spolužáky Kubou a Adamem. Když jsme přišli do šatny, vše vypadalo OK. Ale když paní asistentka odešla na oběd... Bum!!! Zhaslo. Hrozný zážitek! Potmě jsme vycházeli ven. Ale najednou se na nás vynořil deváták s tričkem svítícím ve tmě. Pár sekund jsme byli klidní, ale pak jsme to nevydrželi. Vzali jsme nohy na ramena a utíkali. UF! Jsme venku.

Jakub Justin, 3. A

Kouzelník Černobíl

Bylo, nebylo, jednou byla jedna holčička a ta se dívala na ČT:D a najednou viděla, jak všechny barvy mizí za černou kostkou. A pak zavolala své sestře mailovou adresu: www.zachranteduhu.cz. Sestra to tam proštudovala a zjistila, že se mají vydat na tři výlety. A tak jsme jezdili na výlety, až jsme na ty tři výlety dorazili. Pak jen stačilo zadat na počítač symboly. A ČT:D slavilo první narozeniny.

Andrea Kadlecová, 3. A

Jak jsem se topil

Byl jsem letos o prázdninách s mojí sestrou a jejím přítelem u rybníka. Chodil jsem po dně, ale pak jsem spadl do díry. Viděl jsem jen bublinky a modro okolo nich. Naštěstí si sestra všimla, že klesám, ale v té díře nedosáhla ani ona. Naštěstí mě zachránil její přítel.

Jakub Kubů, 3. A

Zlo pod kamenem (Vypravování)

Když se prázdniny chýlily ke konci, děti se rozhodly vydat se na ostružiny, kterých bylo na jižní stráni kopce vždy hojně. Jelikož byly inteligentní asi jako injekce morfia, neměly ani páru, že na takových kamenitých místech se shromažďuje všemožná havěť.

Spokojeně pobíhaly a hrály si, poté však konečně začaly sbírat. Protože se prakticky nepohnuly z místa, nevznikaly žádné vibrace a zmije začaly vylézat spod kamenů.

Josef klidně trhal ostružiny, když vtom si něčeho všimnul a rázem strnul. Pomalu se napřímil, o pár kroků ustoupil, a zatímco stále sledoval objekt před sebou, zavolal na ostatní: „Houstone, máme problém, před námi je asi půlmetrový objekt provazovitého tvaru. Ostatní okamžitě zbystřili, zaposlouchali se, protože přes Josefa neviděli, a slyšeli zlověstné sssss. Josef znovu ustoupil o pár kroků a jeho společníci mohli vidět zmiji svíjející se v elegantních smyčkách.

Mezi velkými špičáky, nejspíš plnými jedu, se kmital rozeklaný jazýček, který svými čichovými buňkami propátrával okolí. Všichni začali jeden přes druhého křičet, jak z toho ven. Josef znovu začal krok za krokem ustupovat, ale zmije záuťčila.

Měl štěstí, že zrovna zvedl nohu, takže zmije se zahryzla jen do tvrdé kůže jeho boty. Chlapec začal samozřejmě v panice utíkat nahoru po stráni a ostatní děti se k němu ochotně přidaly.

Všichni se ve zdraví, až na pár odřenin, dostali do lesa a poté domů. Na stráň už se hned tak nevydají.

Matěj Čapek, 7. A

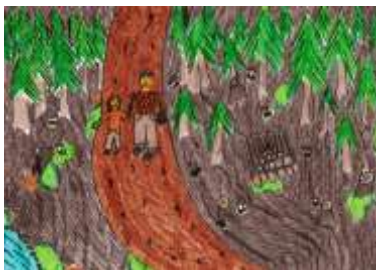

Tvorba žáků 3. A

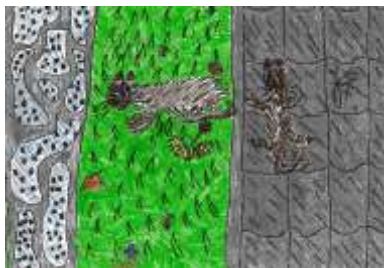
Sabina Kabourková, 6. B

Tereza Pýchová, 6. B

Martin Mráz, 6. B

Matěj Vazač, 6. B

Zážitky z prázdnin

Lukáš Vojta, 6. B

Žáci 3. A

Podzim

Žáci 3. A

Naděžda Bariová, 6. C

Balada od Francoa Villona

(pokračování básně)

Já u pramene jsem a žízní hynu.
Já spím a únavou trpím.
Já sedím a nohy mě pálí.
Mám rád život, a přesto žít nechci.
Mám rád vše, a přitom nic nemám rád.

Za cestou, kterou znám,
už jsem blízko a rád.
Svou sladkou zem mám
a radši se už neptat,
kudy po cestě se mám dát.
Já u pramene jsem a žízní hynu.

Srdečně přijat, každým odmítán.
Jsem zoufalý a bez duše.
Svůj život bych ukončil,
však nemohu, mám závazky.
Proto chodím po ulici,
hledím na cizí tváře
a přeji si být jako ostatní:
veselý a plný života.
Takový nejsem a nebudu.
Proplovám životem
a těším se na soudný den,
kdy konečně najdu klid.

Je noc, ovšem já den chtěl bych mít.
Hlad mám, ovšem nechci jíst.
Je horko, mně však zima je.
Svůj vůz v poušti hledám, i když ho mám.
Koně bílého v své domovině mám,
nyní však nového hledám.

Bohatství čekám, ničí nejsem pán,
mám vše, co chci, nic, na čem srdce lpí -
srdečně přijat, každým odmítán.
Jsem tulák a přitom mám domov.
Mám svůj cíl, ale jsem od něj tak daleko.
Jsem mladý, ale všichni mě oslovují pane.
Všude je hluk, ale já nic neslyším,
mám klid.

Jsem štíhlý, přitom silný.
Ve dne se nebojím a v noci také ne,
bouřky se nebojím, ale blesků ano.
I když spím, únavou trpím.
Oči mi slzí,
a přitom jsou suché.

Mám armádu, ale nepoužiji ji.
Vidím, ale nekoukám.
Umím chodit, ale nechodím.
Poslouchám hudbu, ale ne venku.
Mám letadlo, ale nelítám v něm.

Mám armádu, ale rozpustil jsem ji.
Když padnu v boji, zase vstanu.
Když mě opustí žena, poděkuji.
Vzali mi dům, ale mám ho tu.
Mám bazén, ale nekoupu se v něm.
Mám auto, ale je v rybníku.
Chci nakoupit, ale bojím se.
Chci pryč, ale nejde to.
Chci mít přátele, ale jsem zlý.

Smutně si pomyslí:
falešný přítel je horší než nepřítel.
Zatímco nepříteli se vyhýbáš,
příteli důvěřuješ.
Jdu si cestou svou,
duši zlomenou.
Jedna kolej a pár kol,
bude smrt, skončí můj bol.

Srdečně přijat mezi zlými,
dobrymi nadobro odmítnut.
Duše má připadla do spárů ďábla.
Andělé z nebe nade mnou pláčou,
za vše můžu si sám.
Ďáblovi do spárů připad jsem rád.

Jdu cestou, která nemá konce,
jdu cestou, kde sám sobě jsem
pánem.
Už jen malý kousek naděje,
že paprsek světla spatřím...
Vše upadá do ještě větší temnoty.
Odporuji sám sobě:
chci stát, ale přesto kráčím dál,
vím, že slyším hlasy, ale nevnímám,
srdečně přijat, každým odmítán.

Světlo pouličních lamp svítí mi na
cestu
a já se sám sebe ptám:
kudy, kudy mám jít dál,
či najdu duši svou, či navždy se mi
ztratí,
či pravdou je to, že pomalu umírám,
anebo je to klam?
Srdečně přijat, každým odmítán.

Fouká chladný vítr a v rukou mi zebe mráz,
vzdalují se od lidí, vzdalují se od vás.
Mám duši básníka a v hlavě prázdno,
myšlenka zmizela, světlo už zhaslo,
srdečně přijat, každým odmítán.
Čas temna už nastal, smrt se už blíží,
srdeční tep se brzy sníží,
už pro mne přišla, už pro mne jde
ta v černém hábitu zahalená
odvádí mne za ruku a já odcházím,
srdečně přijat, každým odmítán.

Společná práce žáků 8. A

Nikolas Bendík, 6. C

Petr Novotný, 7. A

Báseň plná nesmyslů

(pokračování v básni z Knihy třesků a plesků od Edwarda Leara v překladu Antonína Přídala)

Byl jeden starý muž z města El Paso,
měl koně a k němu laso.
Jezdil na něm velmi často,
používal na něj laso
a kráčel ve městě El Paso.

Byla jedna slečna z Budějic,
jela na výlet do Hodějic.
Jezdila tam mnoho dní,
stála na zastávce Východní.

Byl jeden vodník,
kousnul ho škodík,
zapomněl kolík,
upadl pomník.

Byl jeden kluk z Budějic,
jmenoval se Šimejc.
Koukal na něj Švejc.

Byl jeden pták,
držel svůj fák.
Toť krásný fák.

Byla jedna slečna lečna,
co bydlela v městě Sečná.
Každé ráno na housličky
brnkala si do notičky.
Jedno ráno půjčila si
stará kvočna housle.
„Vrátím je hned, hned,
než uběhne hod'ka.“
Slečna se zamyslela:
„Vždyť já jí je dala, dala.
Housličky mi rozbije
a bude jí to putna.“

Byl jednou jeden kluk.
Koupil si lednici,
však neměl zásuvku,
tak šlapal na rotopedu.

Byl jeden mladíček v Hradci,
který klouzal po nekvalitním ledu.
Když se ptali: „Klouže?“
odpověděl suše: „Raději se vrátím
klouzat po Malši.“

Byl jeden pán, v jehož lapačce
přistávaly puky, šance a brejky.
Řekl: „Chytil jsem to dobře?“
Veškeré puky ligové
jsou vše vítány ve výstroji mé!
Byl jeden mladíček z města ledového,
pomáhal Bláhymu chytit všechno.
Stalo se však, číslem že spletl
Bláhyče s Jaketěringburským Kovářem.

V Budějcích byl kluk,
avšak nebyl to vnuk.
Jeho velké pozadí
vydávalo zvuk,
vydávalo za zády.

Byl jeden kanec,
nosil si ranec,
v ranci měl žvanec.
Těž tam měl ocel
na novou postel.
Založil motel,
pak z něj byl hotel.

Byl jeden pán, který řek,
aby se ho někdo lek.
Dejte mu někdo lék.
A jejda, on se přeřek.

A znovu řek,
aby mu dal někdo lilek.
A já sem řek,
že už mi došel lilek.
V ránu se mě lek
a před očima mi utek.

Byl jednou jeden starý děd,
který všechno sněd.
Jednoho dne se splet
a svou babku sněd.

Bylo jednou jedno Ufo,
které mělo gramofon.
Pouštělo písňě tralala,
zbořila se stodola.

Byli jedni muži,
kteří měli suši.
Muži se mužili
a suši požili.

Byla jedna stará paní,

která měla dvě tři hlavy.
Dvě tři hlavy v Praze sídlí
a svítily v každé síni.
Když pak ale došly cíle,
usídlily se na svém sídle.

Byla jedna slečna,
koupila si pejska.
K pejskovi přidala lišku a rejska.
liška všude čichala,
na jídlo si počkala.
Rejsek a pejsek jednou se schovali
a na lišku se koukali.
Když je liška viděla,
za medvěda se převlékla.
Tak podívat se šli.
Liška řekla baf!
Oba se polekali,
za pampevlk utíkali.

Byl jeden klučík,
ten měl rád plnej košík.
Sbíral houby celej den,
pak vyšel ven,
však nevrátil se sem.

Byl jednou jeden mimoň,
žil na planetě Onion.
Když však na zem přiletěl,
lek se a zas odletěl.

Byla jedna babka,
trápila ji depka.
Babka pořád vyvádí,
depka to zas provádí.
Plán - bacha Katka!
Byla jedna slečna, na jejímž čepci
pomáhal manžel dusiti lvici.
Když se ptali: „Kluše?“
zavolala s úděsem:
„Doma mám chléb s ovocem.“
Byla jedna slečna z města Nejeddál
a jednou zjistila, že kráva nechce dál.
A tak krávu zavřela
a už nikdy jí neotevřela.

Byl jeden chlapec,
měl vrabce.
Byl to jeho
finanční poradce.
V kotci měl vrabce,
měl ho jako otce,
to se nelíbilo matce.

Byla jedna slečna s vozem,
měla ruce až na zem.
Na všechno však dosáhla,
byla velmi rozsáhlá.
Ale jeden starý muž,
vytáhl nůž,
ruce jí usekl,
dočkal se posměchu.

Byl jednou jeden kluk,
co měl hlavu jako puk.
Nevlezl se do žádné čepice,
a tak měl uši chladné celé měsíce.

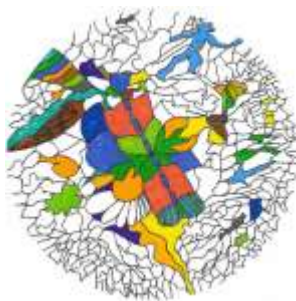

Matěj Hönig, 6. C

Byla jedna slečna
z města České Budějovice,
měla jednu kamarádku,
byla to pěkná slepice.
Jednou ji zavolala, řekla:
„Pojď ven, musím ti převyprávět
ten den.“ Šli jsme ve tři,
přišli jsme v šest,
za mnou běžel velký pes.
řekla jsem mu: „Pse, běž“.

Nevěděla holčička,
že probíjí lampička.
A teď už to ví,
v hrobečku si tiše spí.

Společná práce žáků 7. A

Matěj Čapek, 7. A

Nesmyslná říkadla

(inspirace Knihou třesků a plesků od Edwarda Leara)

Včera nebo dnes, kdo ví, co to odnes, kdo to byl, ten, co flek z nohavic smyl? To, co odnes, bylo cenné, vlastnil to pan René.

René si zavolal detektiva, sedli si spolu u piva. René řekl, že to, co mu odcizili, bylo pro něj cenné. Vypadalo to jako drtič odpadu, však kdyby to bouchlo, bylo by všude plno radioaktivního spadu. Detektiv řekl: „To je ale náhoda veliká, našla se bomba malinká a opět náhoda veliká, že jsem vystopoval viníka.“ Ten však vypařil se do oblak, teď je z něho mrak. Teď čekáme, až se vyprší a železné náramky splaší.

Jan Hauber, 7. A

Nesmyslná říkadla

(inspirace Knihou třesků a plesků od Edwarda Leara)

Jeden starý a smutný pejsek Rejsek rozhodl se číst.
Četl „paní na vdávání“. Rozhodl se si ji vzít.
Četl dál „za pět set listů zlatých berte paní na vdávání“.
Výhodná to cena, takovou už nenajdete.
Svět je dneska podvod a na dobré věci se už dávno nemyslí.

Pejsek Rejsek přečetl si dále „v bludném laku přijďte si,
než se po paní slehne zem“. Vzal auto a uháněl přes cirkus.
Tu ho něco kouslo. Podíval se. Byl to medvěd.
Vyhodil ho z okna ven. Jel dále, až tam byl
a paní viděl se vši krásou. Závoj měla po kotníky,
sukně jí silně vlála. Mocný vítr zafoukal,
šátek jí sfoukl lehce, až se z toho rozplakala:
„Ach, pro pána krále!“

Pejsek Rejsek zaštěkal jí: „Vždyť ti koupím celý nový.
Na šátek už nemysli, nechci to mít na mysli“.
Paní krásná rozběhla se a pejskovi šup do náruče.
Odvezl si ji domů a už mysleli na děti.
Tak se mají stále dobře a děti mají jako kýble.

Evelína Hyková, 7. A

David Suchan, 9. C

Martin Engl, 9. C

Barbora Štěpánková, 7. A

Nesmyslná říkadla

(inspirace Knihou třesků a plesků od Edwarda Leara)

Když šel Jirka z práce,
dostal chuť na humra,
tak se cestou domů
stavil v obchodě.

Pak v tom obchodě
řekl si o humra,
prodavač si to splet s autem,
a tak mu dal Hummera.

Když jel Jirka domů,
byl naštvanej,
nečekal totiž,
že k večeri bude mít
železný monstrum.

Vzal si teda pilu,
zkusil to rozřezat,
ztupil jí tím zuby,
tak se zase sebral
a šel pro novou.

Pak v tom obchodě
řekl si o pilu.
Prodavač to zase splet
a dal mu kus Nilu.

Když šel Jirka domů,
byl zas naštvanej,
nevěděl, jak Nilem
rozřeže tu obludu.

Než však přišel domů
byla povodeň
z toho kusu Nilu.
Tak si vzal loďku
a plul zase zpátky
do toho obchodu.

Pak v tom obchodě,
řekl si zas o pilu.
Prodavač to zase splet,
Jirka se hned lek,
dostal z toho rýmu
a plul radši domů.
Adam Postl, 7. A

Dominika Punáková, 7. A

Tomáš Šebesta, 9. B

Podzim

Krásné období, které všechny připravuje na krutou, nelítostnou a skoro bezbarvou zimu. Barevné listy se kolíbají ve větru, a když dopadají na už klidnou hladinu jezera, snesou se tak jemně jako polibek od milovaného člověka. A když se člověk prochází v lese, má pocit, že je v ráji. Stačí jen se položit do listí, vnímat jejich šum, když bezvládně padají a křičí. Chtějí zůstat živý, ale zima je silnější.

Tereza Jiřiková, 9. B

Podzimní den

Je podzimní sice už sychravý, ale krásný den. Ležím pod stromem na vlhké trávě a nade mnou se houpají barevné listy. Je chladno a pouštím draka, se kterým si hraje ve výšce vítr. Všude je spousta barev, na posledních okvětních lístkách se drží ještě z rána kapky rosy. Tím klidem a tichem jsem usnul, nespím však dlouho, jen na mě dopadne kapka, vstanu, začalo pršet. Rychle se ochladilo, vítr sfoukal zbytky lístků ze stromu, musím se jít někam schovat. Čekám, než ustane, to se však nestane. Protože už se stmívá, uchyluji se pomalu k domovu. Cestou si představuji roztopený krb, u kterého se ohřívám a popíjím čaj. Únavou ulehám do postele a usínám při uklidňujícím zvuku dopadajících kapek na okap.

Stefanie Müllerová, 9. B

Podzim

Podzim přišel k nám,

barevný je pán.

Vítr začal foukat,

draci budou stoupat.

To barevné listí,

ježky nám jistí.

Společná práce žáků 3. A

Žáci 3. A

Žáci 3. A

Podzim

Je podzim, listí padá,

vítr fouká na zem.

Ptáci už odlétají,

podzimu sbohem dávají.

Vítr babí léto potkává

a už si s ním pohrává.

Den se krátí, noc se dluží,

už tu máme plno louží.

Agáta Podlahová, 9. B

Sníh

Padá sníh. Vločka po vločce se pomalu snáší na zem. Sníh je první známkou toho, že se už blíží Vánoce – svátky klidu a míru. Krajina je rázem bílá. Všude je plno sněhu. Sněhu, který je bílý jako duše andělů a studený jako samo nebe. Ze střeš visí rampouchy a na oknech jsou zmrzlé květy, jež nám namaloval mráz svou zázračnou silou.

Eliška Turková, 9. A

Marek Boháč, 8. B

Předvánoční atmosféra

A je to tady! Zase ta atmosféra! Vánoce, dárky a cukroví. Pro dospělé je to spíše období stresu kvůli nakupování dárků. Děti se těší na dárky. Píší dopisy Ježíškovi. Některé z dárků jsou pro rodiče nespílitelné. Malé děti chtějí všechno, co vidí v televizi. Na Štědrý den, kdy zazvoní zvoneček, dítě zpozorní a utíká k nazdobenému stroměčku. Vidí spoustu zabalených dárků a v noci usíná se splněnými sny...

Terezie Petrovičová, 9. B

Předvánoční atmosféra

Všichni dárky nakupují,
vesele si propěvují.
Když už dárky nakoupili,
stroměček si ozdobili.

Budeme-li celý den hladověti,
můžeme zlaté prasátko uviděti.
Štědrovečerní večeře na plotně voní
a sněhulák za okny stojí.

Dárečky nevinně koukají,
říkají si, kdo je rozbalí?
Balící papír se trhá
a tato básnička je celá.

Anette Stoszková, Eliška Maturová, 9. B

Ondřej Anýž, 8. B

Natálie Silovská, 7. B

Vánoční sen

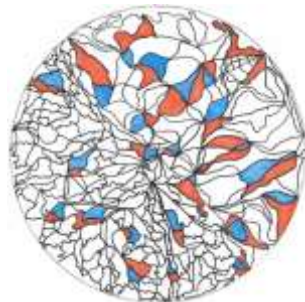
Probudila jsem se v krásně zasněžené krajině, na plotně voněla purpura. V peci se připravoval kapr, v míse na stole byl vynikající bramborový salát. Všude kolem to krásně vonělo Vánoce.

Když nastal večer, šli jsme nakrmit všechno zvířectvo: dali jsme králíkům seno, srnkám sůl a prasatům kaštiny. Pomalu jsme se vraceli do chalupy.

Přišli jsme do světnice a před námi stál nazdobený vánoční stromeček a pod ním ty nejhezčí dárky...

V tom jsem se vzbudila! Už aby byly Vánoce!

Lenka Divičová, 9. A

Vánoce u babičky

Vánoce jsou za dveřmi a my se už těšíme na Ježíška. Je zvykem každý rok jezdit na vánoční svátky k babičce. Když ráno vstaneme, pečeme s babičkou cukroví i vánočku. Mám malou sestřičku a ta se mě celý den ptá: „Kdy už přiletí Ježíšek?“

A já jí odpovím: „Musíš počkat až do večera.“ Na večír jsme udělali štědrovečerní večeři, chtěli jsme chvátat, a tak jsme hltali. Tatínkovi při jídle uvízla kost v krku. Měli jsme obavy, abychom nejeli do nemocnice a nezkazil se nám večer. Maminka ho plácla po zádech a kost mu vypadla zpátky do talíře. Všem se nám ulevilo, a pak jsme šli čekat na Ježíška. Každý dostal, co chtěl. I pejsek dostal svoji kostičku.

Matyáš Kouřil, 7. A

Anita Frůhaufová, Eliška Sedlářová, 9. B

Já a Vánoce

Pod pojmem Vánoce si představuji chvíle pohody strávené v rodinném kruhu. Nejvíce se těším na pečení cukroví a přípravu štědrovečerní večeře. Jsem ale také velmi zvědav, co dostanu pod stromeček.

Poslední dobou mi velmi vadí reklamy, které se neustále objevují v médiích. Kéž by už byly Vánoce!

Martin Písek, 9. A

Veronika Pěnkavová, 9. A

Hudba a já

Monika Podlahová, 6. B

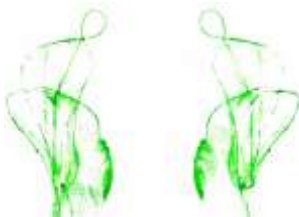
Roman Baniás, 6. B

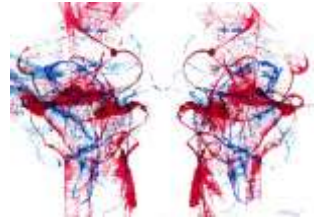
Lukáš Vojta, 6. B

Matyáš Perek, 8. B

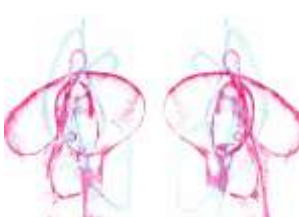
Vojtěch Motz, 8. B

Anežka Dvořáková, 8. B

Dominika Maxová, 8. B

Tereza Váchová, 8. B

Jiří Kolar, 8. B

Klára Houfková, 8. B

Lukáš Kačírek, 8. B

Vojtěch Dušák, 7. B

Dominika Karafízievová, 7. B

Kamila Punáková, 7. B

J

Dominik Farbar, 7. B

Karolína Dorovinová, 7. B

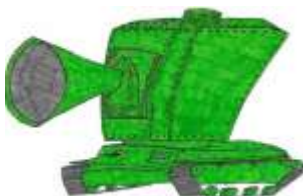

Eva Neubauerová, 7. B

Z našich výtvarných prací

Michaela Strychová, 7. B

Adam Postl, 7. A

Martin Písek, 9. A

Edita Pohlodková, 6. C

Izabela Paulínyová, 6. C

Terezie Petrovičová, 9. B

Vánoce

Už jen týden,
bude advent.
Vánoce se blíží.
Všude je sníh,
budeme jezdit na
lyžích.
Na svahu to jezdí dolu,
Ianovkou nahoru.
Večer lehnu únavou
s čajem ke krbu.

Karolína Hrubá, 9. B

Natálie Jurčíková, 7. B

Vánoce

Ty radostné Vánoce,
jsou tu zase po roce.
Postíme se nakrátko,
uvidíme zlaté prasátko.

Rozsvítíme stromeček,
rozbalíme dáreček.
Budeme se radovat,
nepůjdeme vůbec spát.

Aneta Výbochová,

Miroslava Brůhová 9. B

Vánoce

Když jsem šla do sedmé třídy, přišel k nám jeden chlapec, jmenoval se Pavel. Sedl si ke mně do lavice a vyprávěl mi o svých rodičích. Milují prý Vánoce a letos budou vyřezávat Betlém.

„Nechceš se jít na něj podívat?“

„Je teprve říjen.“

„Do prosince bude hotový.“

„Tak mi ho potom ukážeš.“

Týden před Štědrým dnem mě Pavel vyzvedl doma a ukázal mi Betlém. To byla krása!

„Kdo to dělal?“ ptala jsem se plná obdivu

„Já i Pavlova maminka.“ odpověděl Pavlův tatínek a také si to mistrovské dílo prohlížel.

Takto to pokračovalo až do mých dvaceti dvou let, dokud mě Pavel nepožádal o ruku.

Ježíšek mi dal nejen krásné svátky, ale také životní lásku.

Eliška Kurážová, 9. C

Lenka Housková, 9. C

Kateřina Lávičková, 7. B

Mé nejkrásnější Vánoce byly Vánoce mých dětských let. Celým srdcem jsem se dokázala radovat a tak krásně, naivně jsem věřila, že Ježíšek obchází všechny domy se sáněmi plnými dárků pro děti. Někdy se mi dokonce při pohledu z okna zdálo, že jsem ho zahlédla...

Pokusili jsme se příběh dokončit vlastními slovy.

... jenže to nebyl Ježíšek, byl to dědeček s babičkou. Byla jsem tak šťastná, že dorazili. Byly to ty nejkrásnější Vánoce, protože jsme byli všichni spolu.

Ivanka Kerekaničová, 9. C

Klára Houfková, 8. B

... se mi dokonce zdálo, že jsem ho zahlédla... ale vždy to byl jen stín našeho kocoura, co bloudí po bytě. Možná se také těšil na dárky.

Anna Marie Vilímková, 9. C

... a tak jsem vyčkávala. A najednou se u nás objevil dědeček. Řekl nám, abychom šli spinkat a že až se ráno vzbudíme, budou na nás čekat dárečky. A tak jsme šli spinkat. Ale než jsme šli, dali jsme na stůl u stromečku talířek s perníčky a sklenku mléka. To proto, aby se Ježíšek posilnil. Nemohla jsem usnout. Nakonec jsem však zabrala.

Když jsme se ráno všichni probudili, běželi jsme hned ke stromečku a šťastně jsme rozbalovali dárky. A byli jsme ze všeho všichni šťastní.

Michala Macková, 9. C

Všichni jsme tehdy napjatě čekali, až zazní zvoneček, který označoval nadělení dárečků. Když jsme čekali v pokojíčku, tatka tam nebyl. Vždy jsme si mysleli, že je jenom na toaletě. Nebyl. To on byl ten zvoneček, na který jsme vždy čekali.

Lenka Housková, 9. C

... jak mi mává ze saní. Jak se na mě usmívá a s úsměvem zase odlétá do své země radosti. Přála bych si ho vídat častěji a říct mu své starosti. Zjevil se ale jen někdy večer v dálce v hluboké tmě. Nejvíce bych chtěla, aby mě provedl svými saněmi a rozdávali bychom dárky do všech domů. O tom si mohu nechat snít krásný sen. Stejně si pořád naivně myslím, že existuje.

Viktorie Machaloušová, 9. C

... jak jel na saních. Když jsem to sdělila rodičům, řekli, že už pod stromeček dává dárky. Pak šel tatka na záchod a najednou zazvonil zvoneček. Zvedli jsme se od stolu a šli jsme ke stromečku. Já tam musela jít jako první, abych uviděla Ježíška. Ale nikdy tam nebyl. A tak jsem šla rozdávat dárky. Když jsem to všechno rozdala, chtěla jsem si ještě dlouho hrát. Ale musela jsem jít spát. Lehla jsem si do postele a těšila se na další návštěvu Ježíška.

Jan Dvořák, 9. C

Co by se stalo, kdyby můj kaktus začal růst, růst a růst

Na okně mám kaktus. Jednoho dne jsem se probudil a kaktus byl prorostlý skrz strop. Překvapeně jsem koukal. Najednou zvoní soused. Zlobil se, že ráno šlápl na kaktus.

Pavel Gebelt, 3. A

Měla jsem doma kaktus. Zalévala jsem ho pravidelně, každý měsíc dvakrát. Až najednou se začal zvětšovat a zvětšoval se, až brášku bodlákem chytil za kalhoty a vynesl ho do vzduchu. Ale pak jsem zjistila, že to byl jen sen.

Barbora Ježková, 3. A

Denis Krátký, 9. C

Kdyby můj kaktus pořád rostl, tak by nejprve zničil okno, na kterém by stál. Potom by se rozrostl a město by před zraky všech lidí zarostlo. Kaktus by zničil celý svět, bylo by to hrozné.

Františka Nečilová, 3. A

Dominik Vlček, 9. C

Měli jsme doma kaktus. Každý den vyrostl o 4 metry výše. Pokaždé, když jsem ráno vstala, byl vyšší a vyšší. Jednou, když jsem se ráno vzbudila a šla do školy, kaktus byl velký, jako kdyby to byla střecha města.

Začaly prázdniny a my jsme jeli do Itálie. Ráno, když jsme šli k moři, viděli jsme můj kaktus. Když jsme se vrátili, uřízli jsme ho a kaktus spadl na město.

Lenka Ulmanová, 3. A

Kdyby můj kaktus rostl čím dál tím víc, tak bych ho začala stříhat. A kdyby to nešlo, tak bych stříhala jenom bodliny. Rostl by víc a víc, rozbil okno a rostl by dolů na dvůr. Kdyby ty bodliny byly ostříhané, tak by byla nová cesta dolů z okna ven.

Andrea Mačí, 3. A

Jednou jsme jeli do obchodu s květinami. Mamka si potřebovala koupit květináče. A mně se tam líbil moc hezký kaktus. Maminka mi ho koupila. Zasadil jsem si ho do nového květináče. Večer jsem šla spát. V noci jsem se probudila, protože mě někdo volal. Byl to ten kaktus. Najednou otevřel oči a povídal: „Rychle, přesaď mě! Za chvíli vyrostu do deseti kilometrů!“ Já jsem nezaváhala a rychle jsem běžela probudit rodiče, když jsme se vrátili, měl už kaktus 10 kilometrů.

Anna Klimešová, 3. A

Eliška Turková, 9. A

Napiš vypravování, které bude mít pouze 15 vět a bude obsahovat tato slova: pilovat, láska, čepice, zvonit, chromý, poslouchat.

Moje maminka mi koupila novou **čepici**. Šla jsem **zazvonit** na kamarádku, abych se jí pochlubila. **Čepice** se jí moc líbila. Vyrazily jsme nechvíli ven. Potkaly jsme **chromého** pána, který se belhal o holi. Cestou jsme si povídaly o kamarádkčině velké **lásce**, jejímu pejskovi. Je krásný a **poslouchá** na slovo. Někdy ho s ní půjdu venčit. Domů jsme přišla dost pozdě. Rodiče mi vynadali. Mamka říkala, abych se šla učit, že potřebuji **pilovat** zeměpis. Moc se mi nechtělo. Táta mě pak vyzkoušel. Večer jsem poprosila mamku, aby mi k **čepici** koupila i šálu. Slíbila mi to!

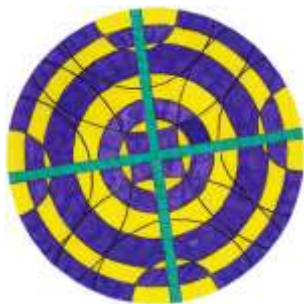
Vendula Hekrdlová, 6. C

Lukáš Jakl, 7. A

Jednoho krásného dne jsem **piloval** na zahradě dřevo. Najednou **zazvonil** zvonek. Oprášil jsem si **čepici** a šel jsem otevřít. Byl to můj kamarád Karel, který je ochrnutý. **Poslouchal** jsem a zjistil jsem, že mi přišel ukázat svou první **lásku**. Jmenuje se Karolína. Chodí spolu jeden týden. Zjistil jsem, že Karolíně je jedenáct let a chodí do pátého ročníku. Má ráda koně a ježdění na kole. K tomu ještě pravidelně **piluje** hru na housle. Zeptal jsem se jí, jaké má známky. Říkala, že dobré – jedničky a dvojky. Podle hlasu jsem zjistil, že je zčásti Slovinka. Byla moc hezká. Potom Karel s Karolínou odešli a já jsem si šel zase hrát s pilníkem a dřevem.

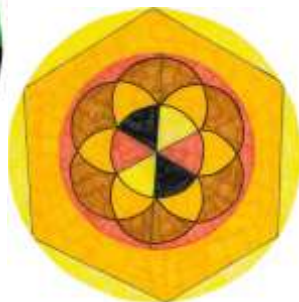
Jaroslav Suchan, 6. C

Radek Říha, 9. A

Jiří Trachta, 6. C

Martina Amblerová, 9. A

Jak vznikly České Budějovice

Vládce českých zemí, král železný a zlatý, král Přemysl Otakar II. seděl na trůně a přemýšlel o nechráněných jižních Čechách. „Pust' mě! Musím veličenstvu něco oznámit!“ Do královny místnosti vpadla mladá dívka, padla před králem na kolena.

„Vaše největší Veličenstvo! Rod Vítkovců plánuje rozšířit svůj vliv na Šumavu!“ Král vstal a běžel ke svému vojsku. „Pane?“ zeptal se ho jeden strážný, když král proběhl dveřmi. „Na nic se mě neptejte!“ Proběhli na nádvoří. „Dej poslovi trochu vody!“ křikl na služebnou.

Doběhli do základny. „Vítkovci zbrojí! Jděte do jižních Čech a kontrolujte tento vývoj! Nebojte se zakročít!“ „Ale Veličenstvo, to je moc daleko!“ „Máte koně, že?“ „Jistě, ale...“ „Sestavte vojsko.“ „Povolejte sem purkrabího ze Zvíkova, rytíře Hirza!“ „Samozřejmě!“

Za dva dny přijel na koni, se svou družinou, rytíř Hirzo, purkrabí zvíkovský. „Vaše Veličenstvo?“ poklonil se obdivovatel rodu Přemyslovců. „Najděte dělníky, sežeňte peníze! Vystavte v jižních Čechách hrad, který bude pod kontrolou koruny!“

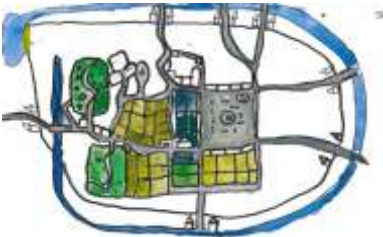
„Mohu něco říct? Tedy, omlouvám se za smělost, Vaše Veličenstvo, ale myslím, že je to tak lepší.“ „Můžeš.“ „Nebylo by lepší, kdybychom vystavěli rovnou město?“ „Dělej, jak uznáš za vhodné, ale Vítkovci musí ztratit všechnu moc!“ „Jistě.“

Rytíř Hirzo odjel se svým doprovodem na jih země. „Pane purkrabí, pan Čěč, který vlastní osadu Budivojovic, je ochoten své území prodat.“ přiběhl po dvou týdnech jeden z jeho vojáků. „Půjdu za ním osobně.“ Zvíkovský purkrabí vešel do ohrady. „Toto je osada? Vypadá hůř než v pravěku.“ „Co chcete?“ přiběhl mužiček s nožem v ruce. „Jmenuji se rytíř Hirzo. Hledám pana Čěče.“ „To jsem já. Ale jak mám vědět, že nejste jeden z Vítkovců, kteří vraždí naše muže a unášejí naše ženy a děti?“ „Přišel jsem koupit vaši osadu. Samozřejmě jménem krále Přemysla Otakara II.“

„Kolik mi dáte? Kam půjdeme?“ „Můžete tu zůstat, až se město vystaví. A cena? Co chcete?“ „Vystavte nám domy a do smrti máme vše zdarma.“ „Platí.“ „Dohodnu se s ostatní rodinou.“ „Dobrá.“ Rytíř čekal do setmění. „Rod souhlasí pod jednou podmínkou.“ „Poslouchám.“ „Budou to České Budivojovice.“ „Oznámím to králi.“

Hirzo jel zpátky do Prahy. „Veličenstvo! Máme úspěch! Budeme stavět město České Budivojovice!“ „Výtečně!“ Král vystoupil na balkon a promluvil k dělníkům z jihu, kteří přijeli s Hirzem. „Zahajte výstavbu Českých Budijovic!“

Eliška Kurázová, 9. C

Matyáš Jungmann, 7. A

Jak vzniká město aneb o podobě města České Budějovice v době jeho založení

Město České Budějovice bylo založeno Přemyslem Otakarem II., a to roku 1265. Město bylo postaveno na místě původní osady s názvem Budivojovice.

Středobodem města bylo velké čtvercové náměstí s kašnou uprostřed. Bylo lemované měšťanskými domy s loubími. Největší budovou byla radnice. V jeho severním rohu nemohl nikdo přehlédnout chrám svatého Mikuláše a Černou věž, která tehdy sloužila jako zvonice a hláska.

Středověká města měla jednu velkou nevýhodu, jejich domy byly postaveny ze dřeva, a tudíž docházelo k množství požárů. Jeden takový požár, který vznikl v jednom z měšťanských domů na náměstí, zasáhl a poničil kostel svatého Mikuláše, ale Černou věž pouze očadily plameny. Proto se jí začalo říkat Černá. Dříve se jí říkalo Nová, Vysoká, Velká, Městská, Kostelní, Farní.

Nedaleko Samsonovy kašny se nachází bludný kámen, o kterém se traduje zajímavá pověst. V pověsti se říká, že kdo na něj šlápne po desáté hodině večerní, nenajde cestu domů. Tato síla se mu připisuje, protože na jeho místě dříve stávala šibenice.

I po tolika letech zůstaly Budějovice krásné a plné historických památek, za kterými se sjíždějí turisté z celého světa.

Lenka Housková, 9. C

Anna Marie Vilímková, 9. C

Vznik města České Budějovice

Město České Budějovice vznikalo ve 13. století. Území soutoku Vltavy a Malše se ještě právě ve 13. století černalo mohutným lesem, protkaným bažinami a močály.

Severně od soutoku na pravém břehu Vltavy dal prý Jindřich z Růže, mocný a bohatý pán z rodu Vítkovců, vystavět několik domů, z nichž založil roku 1261 Budivoj, jeho syn, rolnickou osadu, kterou nazval Budijovicemi.

Původní obyvatelé byli Čechové. Před Budijovicemi stávaly Bavorovice, Stradonice, nynější Rožnov, a Boršov. Staré Budějovice byla osada, kterou tvořila dlouhá ulice, na jejímž konci stál kostelík svatého Prokopa.

Poněvadž Budijovice sousedily s královským majetkem a docházelo k neshodám mezi králem a Vítkovci, donutil Přemysl Otakar II. pana Čče z Budijovic, majitele Budijovic, k výměně osady za velešinské panství. Roku 1265 založil Přemysl Otakar II. nové město královské.

Přemysl II. dal vystavět některé budovy pod dozorem zvíkovského purkrabího, rytíře Hirza. Mezi nejstarší budovy Českých Budějovic patří nynější hostinec U Tří sedláků. Budova sloužila jako útluk pro dělníky.

Viktorie Machaloušová, 9. C

Vznik Českých Budějovic

České Budějovice založil Přemysl Otakar II. Lokaci a projekci města provedl králův rytíř Hirzo. České Budějovice jsou královské město.

Dříve sloužily České Budějovice jako základna královské moci. Tento účel město většinou plnilo. Během husitských válek i po nich se v Budějovicích moc neobchodovalo. Po vaření piva, budování rybníků se město znovu vzchopilo a začalo obchodovat.

Když vznikla Československá republika, České Budějovice navštívil prezident Tomáš Garrigue Masaryk jako první, když jel z Itálie. Když začala druhá světová válka, České Budějovice se staly cílem náletů amerického letectva. Bomby všechno zničily, zabily spoustu lidí. Ale přesto se České Budějovice nevzdaly a existují dodnes.

Dnes jsou České Budějovice krajským městem. V tomto městě je spousta škol, obchodů i sportovních center. To dokazuje, že Budějovice jsou moderním městem a je tu spousta možností.

Podle mě, i přes všechny katastrofy, se tu žije skvěle, Budějovice jsou krásné, mám je raději než jakékoli jiné město.

Jan Dvořák, 9. C

České Budějovice

Moje milé Budějovice,
ty máš krásné ulice.
Procházet se v nich je skvost,
všem učiní jen radost.

Ten, kdo není hloupý,
před deštěm se schová v loubí.
Na náměstí je bludný kámen,
v noci ho překročíš a je s tebou amen.

Anna Marie Vilímková, 9. C

Ivanka Kerekaničová, 9. C

Matěj Čapek, 7. A

Evelína Hyková, 7. A

České Budějovice

Jednoho dne chtěl král,
protože zrovna nic nedělal,
postavit nové město,
tam, kde je dobré místo.

Proto si vybral soutoky dvou řek.
„Malše a Vltava,“ řekl.
Hned jelo se na místo
založit krásné město.

Město největší v celém kraji,
lidé z toho radost mají,
až na Rožmberky,
ti si mohou chytat lelky.

Později se město rozrůstá,
někteří lidé si myslí, že se jim to zdá.
I pivovar nechali tu postavit,
i ostatní firmy se tu mohou zastavit.

Poté růst města se zastavil,
protože Jan Huse se proslavil,
na dlouho to nebylo,
hned pak zase vzkvétalo.

I prezident Masaryk se tu zastavil,
na radnici po něm pomník zbyl.
Nyní má město skoro sto tisíc,
není jedno ze sta vesnic.

Ondřej Sýkora, 9. C

Lenka Housková, 9. C

Eva Neubauerová, 7. B

Michaela Strychová, 7. B

Michala Macková, 9. C

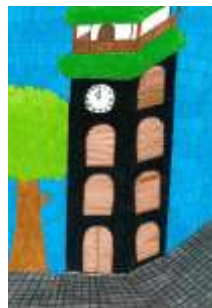
Lucie Rybiánská, 7. B

Josef Pavlík, 7. B

Žaneta Oláhová, 7. B

Natálie Jurčíková, 7. B

Jak vzniká město aneb o podobě města České Budějovice v době jeho založení

Eliška Kurážová, 9. C

Denis Krátký, 9. C

Patricia Berkyová, 9. C

Kristína Blahutová, 8. A

Michaela Říhová, 8. A

Daniela Bakalářová, 8. A

Podzim

Tereza Sázlová, 8. A

Kristína Blahutová, 8. A

Daniela Bakalářová, 8. A

Facebook

Facebook je jedna z nejužívanějších webových stránek na světě, hned po velkých firmách jako např. Google. Proč ho lidé tak často používají?

Lidé se chtějí seznámit s jinými lidmi, něco se o nich dozvědět a v dnešním uspěchaném světě si domluvit schůzku není jednoduché. Proto si lidé přes zprávy vyhledají i přátele a domluví se s nimi rychle, bez poplatků.

Ale má to i stinnou stránku. Například hackeři, nepravdiví uživatelé, či nějací lidé, kteří vás chtějí zneužívat, mají jednoduchý přístup k vašim osobním údajům, které si chtějí dát na účet a jsou tam napořád. I když je mažete, vždy jsou uloženy napořád.

Ondřej Sýkora, 9. C

Anita Frühaufová, 9. B

Facebook

Facebook je sociální síť, přes kterou si můžete psát a spřátelit se s kamarády. Šíří se tam spousta pravdivých, ale i nepravdivých věcí. Přeb Facebook nás může někdo i zneužívat. Máte tam spoustu informací, fotografií. Chlubíte se různými zážitky, máte tam ale i své osobní údaje. Místo přátel si vás může také někdo vyčíhat, psát vám a zneužívat vás.

Na Facebook si musíte zadat heslo a e-mail, teprve poté se tam dostanete. Někteří lidé vám mohou Facebook i zablokovat.

Tato stránka je pozitivní, ale má i své negativní věci.

Denisa Hlaváčová, 9. C

Facebook

Facebook začíná být v mé generaci stále víc a víc oblíbený. Předpokládám, že je to proto, že je většina dětí lenivých jít ven. Co kdyby Facebook nebyl? Změnilo by se něco? Myslím, že ne. Stejně by byli všichni na jiné sociální síti. Bez Facebooku by ani většina nevěděla, kdy má kdo narozeniny a kolik je mu let. Bez Facebooku by hodně lidí nevědělo, co bylo za DŮ, co kdo dělá, jak se kdo cítí nebo kde zrovna je.

Některé věci tam nejsou až tak špatné. Sdílení fotografií je dobrá věc, pokud tam nikdo nepřidá své polonahé fotografie, které by se mohly dostat dále do světa. Statusy bez hlavy sice moc nemusím, když se však podívám, jak 12ti letá dívka napíše: „Život stojí za nic, jdu skočit!“ tak mě to rozesměje a rozesmutní zároveň. Zda-li to ty dívky dělají proto, aby si poté přečetly: „Neskákej, mám tě ráda.“ nebo kvůli něčemu jinému, tak to opravdu netuším.

Byli bychom všichni šťastnější bez Facebooku? Myslím si, že ani ne, nepřežili bychom to bez něj.

Denis Krátký, 9. C

Facebook

Podle mého názoru má Facebook svá ano i svá ne. Připadá mi, že na Facebooku je dobré akorát psaní si s kamarády a získávání nových informací. Ale myslím si, že to má více záporů než kladů. Třeba si myslím, že na Facebooku je dost lidí, kteří pomlouvají jiné, např. jen proto, že se jim nelíbí fotografie, kterou jsme přidali a je toho daleko více.

Samozřejmě si myslím, že Facebook je určen hlavně pro marketing, pro firmy, výdělek... Také si myslím, že Facebook to dělá pro sebe. Mám takový názor, že Facebooku je zaregistrováno nejvíce lidí ze všech ostatních sítí. Takže to je asi důvod, proč je tam tolik reklam.

Dle mého uvážení si myslím, že na Facebooku získávají lidé pomalu, ale jistě závislost. Když má člověk sedm set přátel a minimálně polovinu nikdy neviděl, měl by se nad tím zamyslet. Je potřeba nebýt závislý, ale mít opravdové kamarády.

Martin Dušák, 9. C

Dominika Karafiziovová, 7. B

Tereza Jiříková, 9. B

Facebook

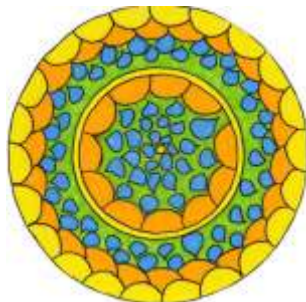
Myslím, že Facebook je pro někoho dobrý a zábavný, ale pro někoho nudný. Někteří lidé jsou na Facebooku závislí, jsou připojeni na počítačích a mobilech třeba celý den.

Bez mobilu nevydrží ani minutu.

Lidé přidávají na Facebook fotografie, o kterých si myslí, že jsou nejlepší na světě, třeba s cigaretou v puse. Upřímně, nebaví mě pořád sledovat jejich statusy o tom, jaký mají zlý život. Vyjadřují tam své pocity, i když je to jenom obrazovka. Skoro všichni se vychvalují, jak hodně mají přátel, ale vždyť to není noc, s čím by se mohli vytahovat.

Někteří lidé si vybírají kamarády podle toho, jak vypadají, ale co kdyby toho člověka více poznali? Baví je pomlouvat, jakou si tam kdo přidal fotografií, i když si oni sami přidají tu samou, a to jen ze závisti.

Patricia Berkyová, 9. C

Sandra Kadounová, 7. A

Facebook

Facebook je návyková virtuální stránka, které je po celém světě. Na Facebooku mám mnoho přátel, se kterými si rád piši, jenomže na Facebooku je mnoho dospělých lidí, kteří se vydávají za děti.

Facebook je stránka, na které si každý může o komkoli zjistit osobní údaje. Zlý člověk to může proti nějaké osobě použít a začít ho pomlouvat, urážet atd.

Facebook také slouží k tomu, aby se přátelé mohli seznámit, domluvit se na nějakou schůzku. Facebook ještě slouží ke zjišťování informací – např. kdy bude nějaká akce nebo nějaký koncert.

Lidé využívají Facebook už dlouho a slouží k dobrým i zlým věcem a úmyslům.

Martin Engl, 9. C

Facebook

Co je to vlastně Facebook? Facebook je sociální síť, která nám umožňuje vnímat virtuální svět. Na Facebooku je plno informací, co se týče nás, ale i různých firem atd.

Negativem je, že si ostatní mohou o nás zjistit úplně všechno. Ale i tak si myslím, že Facebook je nejlepší sociální síť.

David Suchan, 9. C

Jana Žemličková, 6. C

Facebook

Proč Facebook? Já si myslím, že je to jenom ztráta času. Když vám někdo něco napíše, nemůžete mu zas tak věřit. Nevíte, jestli si z vás nedělá jen legraci. Myslím si, že na většinu lidí má negativní vliv. Teď letí „posílání fotografií“ a pak toho dotyční zneužijí.

Myslím si, že nepravdivých informací je po Facebooku plno. Nebo proč se snámi lidé hádají přes Facebook? Lepší by bylo vyříkat si to z očí do očí. To je alespoň můj názor. Nebo nechápu, proč dívky v našem věku věší na zeď polonahé fotografie.

Myslím, že kdyby Facebook nebyl, bylo by to všechno jiné. Mám Facebook asi jako každý, ale podle mě je hloupost na něm strávit celý den a zanedbávat tak školu a kamarády. Přála bych si, aby Facebook nebyl.

Viktorie Machaloušová, 9. C

Facebook

Facebook jako takový ani neexistuje, je to jen jeden velký počítač. Podle reklam a inzerátů se dá člověk jednoduše manipulovat, a to nemluví o tom, že Facebook je pro uživatele zdarma, ale hodně lidí netuší, že jenom za přihlášení získá Mark Zuckerberg 1c.

Facebook má i svá pozitiva. Největším z nich je to, že se můžete seznámit s člověkem, který žije na druhém konci světa. Ale zamysleme se. Má cenu trávit čas sezením na počítači, když můžeme být venku?

Podle mého názoru je Facebook užitečný, ale i nebezpečný a návykový. Existují i typy lidí, kteří si na Facebooku vytvořili závislost. Kdyby byl Facebook bezpečný, neunikly by z něj informace, nebyli by hackeři, kteří vám zaspamují chat s ostatními lidmi. Myslím si, že je nezbytně nutné tento problém vyřešit, jelikož jde jen o virtuální svět, ve kterém si skutečné přátele nenajdeme. Zbytečně zde trávíme moc času, a proto by se měl Facebook omezit věkem od 18 let nebo podle toho, v jakém státě je kdo plnoletý.

Denis Blábolil, 9. C

Tereza Hobizalová, 9. A

Facebook

Facebook. Co je to vlastně Facebook? Dle mého názoru je to sociální síť, bez které si dnešní mládež neumí představit život. Je to místo, kde se můžeme domlouvat a získávat informace. Ale je to pouze pozitivní a přínosné pro naši společnost? Já si myslím, že ne. Na Facebooku může být kdokoli kýmkoli a vy to jen těžko odhalíte.

Na Facebooku vám do zpráv všichni mohou posílat smajlíky a přitom se na vás za monitorem mračí. Občas uvažuji, jaký by byl dnešní svět bez sociálních sítí. Nemyslím si, že by byl o moc lepší. Ano, asi by se zamezilo různým pedofilům a dalším lidem s nějakou úchylnou, kteří obtěžují lidi přes Facebook. Ale na druhou stranu nemáme na Facebooku spousta kamarádů. A nepíšeme si díky Facebooku s daleko více lidmi než bez něho? I rodiče si zakládají Facebook účet, třeba jen proto, že se tam píše zprávy zadarmo.

Facebook není špatná věc pro ty, co ho umí používat a dávají si pozor. Myslím si, že tady je zlaté pravidlo, a to: „Dávej si pozor, co na svém Facebook profilu zveřejňuješ a koho si přidáváš do přátel.“ Facebook může být váš přítel, ale i nejhorší věc, co vás kdy potkalo.

Lenka Housková, 9. C

Miroslava Brůhová, 9. B

Jan Hauber, 7. A

Dnešní doba

Lidé v dnešní době
všichni rovnají se sobě.

Chtěli by jen prachy mít,
a šťastný život žít.

Proč chtějí mít mnoho peněz,
více než na světě želez?

Za peníze lásku, zdraví nakoupíme si,
nebo snad né, přeci?

Podle mého kdo chce šťastný život žít,
měl by radši okruh přátel okolo sebe chtít!

S penězi možná budete žít blaze,
ale zdraví, lásku, přátele si za peníze nekoupíme
ani při té největší snaze.

Václav Punda, 9. B

Tereza Sázlová, 8. A

Jarmila Kytlicová, 7. A

Hana Klimentová, 7. A

Nikola Blahová, 8. A

Svět dětí

Děti a jejich červené tváře promrzlé mrazem,
jejich veselý úsměv, jak žijí si blaze,
jejich radost z maličkostí stvořená,
jejich veselý pohled na svět vrozený,
jejich přátelství, které vznikne z ničeho nic,
ale jejich láska se mi líbí o něco víc,
jejich bezstarost, která je dělá šťastnými,
jejich touha poznávat je obohatí zážitky krásnými.

Vladyslav Fesyuk, 9. B

Thanh Trang Le, 7. A

Tereza Hobizalová, 9. A

Výroční almanach Základní školy a Mateřské školy J. Š. Baara, Jírovcova 9/a,
České Budějovice

Literární práce žáků dodaly: Mgr. Michala Albrechtová, Mgr. Marcela
Linhartová, Mgr. Lenka Sýkorová

Výtvarné práce žáků dodaly: Mgr. Michala Albrechtová, Mgr. Marcela
Albrechtová, Iva Bicanová, Mgr. Marcela Linhartová, Mgr. Lenka Sýkorová,
Mgr. Jitka Šimková

Sestavila: Mgr. Michala Albrechtová

Vyšlo v prosinci 2014